

новенъ престолъ сѣди отъ народа избранія български Патріархъ, Антимъ.

Негово Блаженство е роденъ въ *Лозенградъ* (Кърккисе), на 1816, отъ български родители: Михалъ и Гана, и ся е кръщаль на име *Атанасъ*. Въ онова време цяло-то ни отечество бѣше потѣнало въ Гърцизма, и Лозенградъ ся гордѣше съ свое-то елленско училище, дѣто младія Атанасъ ревностно ходѣше да учи малки-тѣ познанія кои-то тогавашни-тѣ учители бяха въ състояніе да научатъ ученици-тѣ си.

Между образовани-тѣ народи онѣзи натури, които природа-та е обдарила съ по-голямъ духъ, съ по-нѣжна чувствителность, ся отдаватъ на ученіе: едни ся наслаждаватъ съ искусно-то твореніе на природа-та, коя-то тѣ търсятъ да упознаятъ до най-малки-тѣ ѣ тѣнкости; други ся възвишаватъ съ филозофія-та надъ сички-тѣ науки, изучватъ съ удоволствіе и удивленіе чоляка и божество-то; други пакъ възпѣватъ природа-та, нейна-та хубость, нейна-та величина, възхваляватъ добродѣтелта и юначество-то съ сладкія и армоничнія языкъ на поезія-та. Между полуобразовани-тѣ народи, защо-то науки-тѣ и поезія-та не сѣ развити до толкозъ за да възхищаватъ онія кои-то ги учатъ, само едно поле има отворено за надаренія съ духъ и чувствителность: то е *вяра-та*. Въ вяра-та, въ нейни-тѣ високи поученія, въ нейни-тѣ нѣжни добродѣтели, въ възхитителнія примѣръ на нейнія Основатель за кротость, челоуѣколюбіе, преданность къмъ ближнаго, състраданіе къмъ злощастнія може едно нѣжно сърдце да намѣри храна за своя-та душа. Младій Атанасъ послѣдва още отъ крѣхка-та си възраст вътрешнія гласъ на сърдце-то